

רפול - האיש שהופקד השבוע של כוחות הרגלים של צה"ל

ספר קפה בביירות

מינו למראה עיניהם. הוא עמד כך כמה דקות. סיים את שתיית הקפה ואז פנה ויצא מתוך האולם בצעדים נמרצים אך איטיים. "תאר לעצמך", אמר לי המיוננאי בנמלה התעופה, "אני מזגתי כוס קפה לקצין הישראלי שפוצץ כאן את המטוסים!"

★ ★ ★

האיש שבו למות

סיפור השני התפרסם בשרון הצרפתי לאקספרס: "אלוף מישה רפאל איתן, קצין מטה של חיל הצנחנים הישראלי, הוא האיש שהוביל כ-50 צנחנים להתיק"ו

פשיטת צה"ל על נמל התעופה של בייירות הוסיפה להכות גלים בעולם. היא מציגה את הדיס ביטור, סיפורים, שהגיעו השבוע ממקורות זרים.

סיפור העיתונאי הגרמני ולטר פוטרמן, ש"הדבר שגרם להתרגשות הגדולה ביותר בנמל התעופה של בייירות, בשעה שפשוט שם כוחות צה"ל, לא היו דווקא מיוצגים היסטוריים או היריות. עד היום אין מפסיקים שם לדבר בהתרגשות על מה שאירע הן כדי הפשיטה. זה היה כמה דקות אחרי שמאות הנוכ"ו

אלוף מישה רפאל חופך לתת-אלוף * תפקיד חדש

קפה על נמל האחיר הבינלאומי של בייירות. לא היתה זו הידיעה היחידה שהתפרסמה השבוע על רפול. ידיעה נוספת פורסמה בעיתונות הישראלית. היה זה כשנמסר על מינויו של רפול, קצין הצנחנים הראשי ל"תפקיד נוסף וחשוב: קצין חיל-רגלים ראשי יחד עם זאת הועלה רפול מדרגת אלוף-ב"ש" נה לדרגת תת-אלוף.

בכך הגיע אחד הלוחמים האגדתיים של צה"ל, איש שהקים אסכולה שלמה של

ראש אג"ם עזר וייצמן עונד לו את הדרגה, לעיני אשתו והרמטכ"ל המזכיריים.

חיים בשדה שמעו את רעמי הפיצוצים של המטוסים. לפתע הופיע בתוך אולם הנוסעים של בניין נמל התעופה קצין ישראלי. הוא היה לבדו. הוא פילס לעצמו דרך בין מאות הערבים המבוהלים שבאולם, שיכלו בקלות להתגבר עליו לו רצו. אבל כולם נרתעו ממנו בבהלה.

בצעדים איטיים הוא ניגש למיוננן שבי אולם, השעין את מרפקו על הדלפק ופנה אל המיוננאי בפקודה: "כוס קפה!" המיד" נוגיא הנפחד מילא את הפקודה, מזג לקצין הישראלי ספל קפה. הקצין עמד בנחת בתוך ההמון, לגם מתוך הספל. הנוכחים לא הא"ו

העיתונאים, משה רון, פנה אל בעל השימ"ו חה בשמו הקודם, קליינבוים, עד ששרר ה"ו תיירות, משה קול, התפרץ: "נקרא לך דניגרקרון" (שמו הקודם של רון). השיב לו רון בלי היסטוס: "כן השר קולודני". בעור שכימט כל הנואמים היללו את סנה על כך, "חור בתשובה" וחזר לאחרונה לכור מחצבתו הציונית, הישנה העסקן הציוני הצרפתי-הסוציאליסטי החתיק מרק ירבי לום את סנה לולאדימיר לנין והזכיר מכתב נשכח של אשת לנין, קרובסקיה, בו סיפרה על ביקור של לנין בתערוכת המונות בקרקוב ב-1913, במכתב זה אמרה שלנין נתגלה לה כנאציאליסט מפני "שאינו יכול לסבול פולנים". אך הסיפור הטוב ביותר של הערב סופר עליי סגן דיקן בית-הספר לרפואה בירושלים, ד"ר משה פריבס, שירש בשעתו את מקומו של סנה כיו"ר אגודת הסטודנטים בורשת. פריבס סיפר כי באסיפה מסוימת נאם רופא-חיות רביוניוטיסטי. כשסנה הבחין בהתרגשותו של הנואם קרא לו: "אם תתרגש תקבל התקפת לב. אני רופא ואני יודע." השיב לו הנואם בו במקום: "אתה תקבל התקפת לב לפני. אני וטרינר ואני יודע!" במסיבה אחרת, זאת שהתקיימה לכבוד יום המהפכה העשירי של קובה, במלון אכדיה בהרצליה, סיפר דיפלומט זר מסויים כי ביקר לא מכבר בביירות. מארחו שם לקח אותו למסיבה וביקש ממנו לא לגלות היכן הוא משרת. אולם הדיפלומט לא קיבל את האזהרה וסיפר לבני התברה הביירותית שהוא מכה בתל-אביב. מיד הפך למוקד ההתעניינות והלבנוי גים המסירו עליו שאלות סקרניות על ישר"ו

דיסקומקאית ערן ריקוד בכפר דודי

אל. אחת הנשים, מבנות המשפחה המיוח"ו סות ביותר, אמרה לו: "אני מקנאה בך שאתה מכיר את האדם היחיד שיכול להביא את השלום למורת התיכון." את מתכונת לעבראדינאצ"ר? "לא למשה דייק", השיבה הלבנונית. זה היה כמובן לפני ההתקפה בביירות.

הישראל

הראשון על הירח

כתב מעריב בסאריס, אורי דן, שהה השבוע בישראל וסיפר לחבריו על רכישה מוצלחת שביצע ואשר בעזרתה יקדים את מתחריו בשטח העיתונות בארץ. אורי הפקיד 350 דולר בחברת פאן אמריקן כדמיקדימה לכרטיס טיסה לירח, והוא יהיה בין עשרת האנשים הראשונים שישוטו לירח — מלבד הקוסמונאוטים מכיבן. מאז פירסם העיתון נאי יצחק ניםצוביץ את סיפורו בזכותו הוא מוצף חתיות נעימות, שהאחרונה בהן היא הענקת פרס צבי קסל של יהודי מסקי. אבל החתיה המסעירה ביותר באה לו בדמות יהודי קדני, ששלח כנציג קהילתו במונטריי אול, לברר אם אומנם ייתכן כי אחד מסיפוריו של ניםצוביץ אשר פורסמו בספר — אירע במציאות. באותו סיפור סופר כיצד גילתה אם יהודית את בתה האבודה בקיבוץ בארץ, אחרי שנעלמה בתקופת השואה ב"פולין. היא זיהתה אותה על פי סימן מיוחד באוזנה. ניםצוביץ זימן את התייר עם הגם ובתה, ואלה הביאו אותו ליד דמעות נרגשות כאשר סיפרו לו את כל הפרשה. ● בהמשך משפטו של הד"ר אלכסנדר ריי"ו

לחימה, לתפקיד הבכיר ביותר שקצין צנחנים יכול להגיע אליו. בהפקדתו על חילות הרג"ל לים של צה"ל, היה משום מיפנה לגבי תיסקודיו העתידיים של חיל הרגלים בצה"ל. מלחמת-ששת-הימים הוכיחה כי כוח המ"ח העיקרי של צה"ל הם גייסות השריון. לחיל-הרגלים נועד תפקיד מסייע בלבד, אך חשוב כשלעצמו. לחימת הצנחנים בפיקודו של רפול על מיתחמי הצבא המצרי ברפיח, שם הצליחו להתגבר במלחמת-חפירות, ללא סיוע שריון, על כוחות הגדולים מהם פי כמה, בניגוד לכל כללי המלחמה, קבעה את אופי הלחימה של חיל-הרגלים בעתיד.

היא תהיה מבוססת על אימון של החייל הבודד והחוליה הקטנה כדי להביאם ליכולת של לחימה עצמאית.

תת-אלוף רפאל איתן בן ה-39, איש מושב תל-עדשים, נשוי ואב לארבעה ילדים, הוא האיש המתאים להקנות תורת לחימה זו לחילות הרגלים המוצנחים והמוסעים.

רפול התחיל את הקאריירה שלו כסמל-מחלקה בגדוד הפורצים של חטיבת הראל במלחמת העצמאות. כמפקד מחלקה השתתף בכיבוש קטמון. ביולי 49 השתחרר מהצבא בדרגת סרן.

כעבור שנתיים חזר לצבא, עבר קורס צני חנים וקורס מג"דים וחזר למשק אבי בתל-עדשים. רק ב-1954, כשיחידת הקומנדו 101 התאחדה עם יחידת הצנחנים, ורפול היה בשירות מילואים, הציע לו אריק שרון למ" לא את מקומו של מפקד פלוגה שנהרג, מאו נשאר בצנחנים.

הוא השתתף כימטט בכל פעולות התג"מול. במיבצע סיני, צנח עם יחידתו במיתלה בדרגת רב-סרן. שלוש פעמים נפצע: פעם בחזוה בפשיטת הכינרת, ולאחרונה במלחמת-ששת-הימים, כשכדור פגע בראשו ליד קנטרה, וסיקודיו חשבו כי חוסל.

הוא מתואר כאדם חסר רגשות, הממטט בדיבורים, בז למות וניצב זקוף קומה גם כשש תופת מומטרת סביבו. האיש ששמו נישא כאגדה, יוצא עתה להקנות את תורת הלחימה האישית שלו, שנקתה בקרב ובדם, לכל חילות הרגלים של צה"ל.

בנו בצורה מקורית. מיד לאחר שהמוהל ביצע את מלאכתו, יצאו דני ואורחי החגיגה בריקודי שייק סוערים לקצב תזמורת ריקר דים. ● כוכבת הקולנוע הישראלית לשעבר, חנה ערן (מסינגר) הייבתה גם היא לרקוד השבוע. היה זה כשחנכה את הצטרפותה לחוג בעלי הדיסקוסים בארץ. אבל הדיסקור"ק סק של חנה לא נפתח, כמו כולם, בצפון תל-אביב, אלא בכפר הדרוזי עוספיה שעל הכרמל, שם מוזנת חנה עצמה משקאות ו"מרקית את האורחים.

נעימת

ג'אז לח"כ

הזמרת שולה חן קיבלה השבוע מכתב מהזמרת שולי נתן: "אני מצרפת מכתב של מעריץ, שהגיע כנראה בטעות אלי". במכתב המצורף היה כתוב: "שולי נתן, שלום רב. ראיתי אותך באי לייק מייק, והקסמת אותי. לא ידעתי שאת גם שרה כל-כך יפה ומשחקת כל-כך טוב. אנא שילחי לי תמונה וחתימה". כששאלה שולי איך ידעה שהמכתב מיועד לשולה חן, השיבה: "ראשית, אני לא שחקנית באי לייק מייק ושולה חן. שנית, אותי זוכרים בגלל ירוש"ל יום של זהב". ● יו"ר הסתדרות הסטודנטים בירושלים, עמי שפירא, החליט לבנות את היום הראשון של השנה האזרחית כהלכה. הוא ערך ביקור ברוב הבארים הירושל"יים. בכל אחד מהם הוא לגב כוסית —

עד שהגיע למרתף סורמאללו. שם התברר למה מתכוון עמי כשהוא מחליט לבנות. הוא ניגש למנהל הבאר, רא"ף אריאס, ושאל: "איפה האנשים החשובים? אני רוצה לשבת איתם!" השיב לו רא"ף: "אתה יכול לשבת בכל מקום בבאר. פה כולם חשובים". ● חברי תזמורת הברנשים של פיאמנטה, המלחים את הזמר אריק איינשטיין, נסעו איתו להופעה בירושלים. בזמן שנותר הכנסת אחרי הביקור החליטו הנגנים לחבר נעימת ג'אז ולקרוא לה בשם כנסת. לקטע שיתיה מוקדש לאורי אבנרי, החליטו חברי הלהקה לקרוא: טונור-סקסופון. אמר אחי הח"כים ששמע זאת: "זה מראה ש"הבחורים הצעירים האלה מבינים עניין".

פסוקי השבוע

- חבר הוועדה המרכזת של ההסתדרות ממעם מע"י, נתן אלי מוזלינו: "ההסתדרות משילה את מרותה בחוקר רצונם החופשי של הפועלים".
- שר החוץ אבא אבן: "מפלגת העבודה אינה אלא סופרמרקט".
- הרב הראשי יצחק נסים: "מובטחים אנו בחזון הנביאים שנצח ישראל לא ישקר וישראל וביית-המקדש יבנו בידי ישראל ורק אז יבוא שלום לעולם".
- האמרגן מרקו תורג'מן: "כדאי לבקר בחוצלארץ — זה מקום נהדר".